

De blauwe

'Engel'

COLUMN

Bhutan

Het is al weer tien jaar geleden. Met mijn vriendin maakte ik voor Open Doors *[red. een organisatie die vervolgte christenen wereldwijd helpt]* een reis naar Bhutan, een klein landje ten noorden van India.

Het was een bemoedigingsreis voor christenvrouwen die in Bhutan onder moeilijke omstandigheden hun geloof belijden. Ze worden vaak door hun familie en de maatschappij verstoet en kunnen moeilijk aan werk, een relatie of een huis komen. We hadden een intense en mooie week gehad. De vrouwen waren tot tranen toe geroerd dat we de moeite hadden genomen om duizenden kilometers te reizen om hun te ontmoeten en met en voor hen te bidden. Tegelijkertijd waren wij onder de indruk van hun sterke, onwankelbare geloof en de kracht van God die door hen heen werkte.

Bagdogra

Met een hoofd vol indrukken en een hart vol liefde voor deze mensen vertrokken we op de laatste dag met het vliegtuig vanuit Bhutan naar Bagdogra, een klein stadje in Noord India. Hiervandaan zouden we via Delhi weer terug naar Amsterdam vliegen. En in Bagdogra gebeurde het. We moesten op het kleine vliegveld door de douane omdat we vanuit Bhutan India binnen kwamen. De douane was een hekje met daarvoor een man in uniform die de paspoorten checkte. Ik liet mijn paspoort zien met het visum erin om door India te mogen reizen, en stond al snel aan de andere kant van het hekje. Maar toen liet mijn vriendin haar paspoort zien, en ging het hekje dicht. Ze mocht India niet in, omdat ze volgens de man in uniform een verkeerd visum in haar paspoort had. De man sprak gebrekkig Engels, en we begrepen niet precies wat er nu mis was.

Gevangenis

Ondertussen zaten we wel in de problemen. Mijn vriendin mocht India niet in, maar kon ook niet terug vliegen naar Bhutan want daar was haar visum ook niet meer geldig. Inmiddels kwamen er soldaten met geweren om ons heen staan en werd de sfeer grimmiger. Ik belde met de directeur van Open Doors, die met de man in uniform sprak. Maar hij was niet te bewegen om mijn vriendin door te laten. Ook vroegen we de Nederlandse ambassadeur in India om hulp, die de directeur van het vliegveld belde en vroeg om ons allebei op een vlucht naar Delhi te zetten, helaas zonder succes. We zaten in een patstelling. De man in uniform had het paspoort van mijn vriendin afgepakt en hij wilde mijn vriendin naar de gevangenis laten brengen omdat ze inmiddels aan de andere kant van het hekje terecht was gekomen en dus illegaal in India was. Hij haalde ons uit elkaar, zodat we niet meer konden overleggen en niet meer wisten wat er met de ander gebeurde. Ik was zo bang dat ze haar inderdaad naar de gevangenis zouden brengen, hoe kreeg ik haar daar ooit uit? En waar moest ik zelf nu naar toe?

Blauwe overall

Net toen ik weer terug gebracht werd naar mijn vriendin, die nog steeds bij het hekje stond met steeds meer nieuwsgierige mensen om haar heen, kwam er een man in een donkerblauwe overall aanlopen. Hij zei in het Engels tegen ons dat hij ons kwam helpen. Hij ging in gesprek met de man in uniform. Hoe het hem gelukt is, weet ik niet, maar na even wachten kwam hij ons vertellen dat hij ons naar een hotel zou brengen. Hij zou ons de volgende ochtend op komen halen om ons naar het vliegveld te brengen en hij zou voor ons tickets regelen via Bhutan en Bangkok naar Amsterdam. En zo belandden we bij deze meneer-met-de-blauwe-overall in de auto en werden we voor een hotel afgezet.

Engel

Die nacht was de langste nacht van mijn leven. De man in uniform belde ons namelijk 's avonds nog op om te zeggen dat hij naar ons toe kwam. Dat maakte ons ontzettend bang: wat kwam hij doen? Haalde hij ons weer uit elkaar? Moest mijn vriendin alsnog de gevangenis in? Uiteindelijk is hij niet gekomen. Ik denk achteraf dat de Heilige Geest hem verhinderde dat te doen.

Inmiddels waren we ervan overtuigd geraakt dat de man in de donkerblauwe overall een engel was, door God gezonden. In alle stress en onzekerheid gaf dit ons een intens diep gevoel dat God bij ons was en ons beschermde. De volgende dag stond de 'blauwe engel' op de genoemde tijd bij ons hotel, en hij bracht ons terug naar het vliegveld. Op de een of andere manier loodste hij ons door de douane en de security heen (mijn visum voor India klopte nu ook niet meer) en had hij opeens het paspoort van mijn vriendin in zijn handen. Zonder verdere problemen konden we het vliegtuig in, eindelijk op weg terug naar Nederland.

De ontmoetingen met de christenvrouwen in Bhutan was mooi en het was bemoedigend om te zien hoe Gods kracht werkt in mensen, juist als ze in hele moeilijke omstandigheden verkeren. Maar de ontmoeting met de 'blauwe engel' was nog mooier. Dat God mij als individu ziet op deze grote aardbol en een engel stuurt om mij te helpen, dat was uiteindelijk de mooiste ervaring én bevestiging van deze reis.

-Annette

'Al verhief ik mij op de vleugels van de dageraad,
al ging ik wonen voorbij de verste zee,
ook daar zou Uw hand mij leiden,
zou Uw rechterhand mij vasthouden'.

Psalm 139:9